

inimă", în care studenții clasei conduse de conf. univ. Olga Tudorache să-și etaleze multilateral calitățile. Rezultatul corespunde intențiilor: tinerii profesioniști își exprimă nu doar datele experienței lor artistice, ci și adeziunea la un ideal de umanitate alcătuit din demnitate, solidaritate și respect pentru valoare. Starea de satisfacție provocată de acest spectacol vine fără îndoială și din elanul colectiv, care depășește strictele obligații ale unui examen.

Scenografia (Diana Cupșa-Popescu și Viorel Florea) a găsit formula adecvată pentru a cuprinde pe mica scenă a Studioului lumea piesei, vizualizând astfel intimitatea implicită, „viața în vitrină” pe care o trăiesc personajele.

O femeie numită Flora, dar despre care cineva a hotărât că ar merita să se cheme Fauna — și așa i-a rămas numele — este autoritatea fără apel a unei colectivități adunate întâmplător, dar care resimte orice absență inevitabilă ca pe o rană. Fauna ghicește trecutul, știe viitorul și încearcă să modeleze prezentul. Carmen Ciorcilă are maturitatea și prestația scenică pe care le solicită acest personaj în contextul spectacolului. Ea găsește expresia justă a generozității arțăgoase, a iubirii ce se manifestă discret, fără efuziuni spectaculoase. Actrița sugerează și singurătatea personajului — slăbiciunea care-i condiționează puterea. Poate că această linie ar fi meritat un spor de aprofundare, fața ascunsă a femeii care consideră mariajul drept fericirea supremă, dar n-a fost niciodată căsătorită, apare, fără a fi determinată. Dacă Fauna este autoritatea, Doc este centrul de interes al grupului. Tristețea lui este de fapt re-

sortul principal al acțiunii. Radu Duda poartă un aer melancolic, condenscent, e absent și preocupat, străin și prietenos, amănuntele interpretării sînt corecte, dar imaginea globală a personajului alunecă, nu se suprapune monologelor extrase din textul romanului. Personajul-obsesie al operei lui Steinbeck, uriașul cu inima de copil, este jucat cu o desăvîrșită credință de Mihai Verbițchi: efortul de a gândi, neputința de a rezolva sînt caraghios-tragice, compoziția este riguroasă, imaginea sufletului fără creier se alcătuiește din gesturi și priviri pe care replica le completează fără a le dubla. Patricia Grigoriu acreditează evoluția personajului, stabilind corect punctul de pornire: oricît de jos ar fi căzut Suzy, sufletul ei e imaculat, și de aceea relația ei cu Doc devine posibilă. Dar tocmai în momentele de împlinire a acestei comuniuni actrița se limitează la linia de minimă rezistență a rolului: tonuri duioase, priviri languroase, procedee lipsite de acoperirea trăirii. Carmen Tânase individualizează cu delicatețe silueta unui personaj secundar nu doar în arhitectura piesei, ci și în propria lui viață. În dublu rol, Bogdan Gheorghiu prezintă corect atât bonomia masivă și aspră a poliștului, cît și viclenia intrinsecă a circului, printr-o totală schimbare a mijloacelor. Dan Bădărău (Mack) și Marina Procopie (Mabel) completează peisajul uman al piesei, construindu-și cu acuratețe momentele de prim-plan și contribuind cu dăruire, alături de toți ceilalți, la permanența tensiune care face ca spectacolul să treacă rampa.

Magdalena BOIANGIU

„Joia dulce” — un spectacol care transmite optimism și încredere...

O evocare: I. Peltz

În paginile ultimei serii a revistei „Literatură” (1918), Al. Macedonski tipărește scrierile unei june cu verb adine și colorat, Isac Peltz, observator frenetic al mediului originar, hotărât să fixeze, balzacian, o realitate puțin investigată de literatură.

Nimic n-a împiedicat realizarea nobilei aspirații. I. Peltz a trecut neclintit prin anii asuprii rasiale. A scris cărți despre semenii săi mărunți și neștiuți, suflete ardente sub cenușa prejudecăților, sub povara vremurilor. Într-un interviu din „Rampa” (1934), mărturisese că-și scrie romanele cu singe. Nu era o metaforă, era sentimentul acut al rostului în lumea de dezmoșteniți a operei sale.

E. Lovinescu l-a fixat magistral pe pinza vremii: „I. Peltz este un mare poet liric realizat într-un material degradat, în mizerie fizică și morală, în suferință, boală, moarte... I. Peltz este cel mai mare producător de tristețe din literatura noastră, o tristețe pur spirituală, scoasă... din conștiința caducității individuale și universale”.

A lăsat o operă ce se așază între coperțile unei serii de „Scrieri”. O capodoperă: „Calea Văcărești”. Un roman de virtuozitate analitică în tonalitatea majoră a cărților interbelice „Foc în hanul cu tei”. Și încă...

Astăzi ar fi împlinit 85 de ani. Teatrul Evreiesc de Stat, cu scena cărula prozatorului a colaborat, a sărbătorit prezența lui I. Peltz în inimile cititorilor săi. O numeroasă, caldă, sensibilă asistență a privit întâi, în foale, gravurile și uleiurile Tinei Peltz, tălmăcitoarea ideală a chipurilor și priveliștilor operei părintești. În linii de tragică expresivitate, alături de suavă tentă evocatoare, artista excelează îndeosebi ca „monograf” al Căii Văcărești de altădată, lucrările sale cu valoare de document situind-o printre marii noștri graficieni.

Personalitatea scriitorului, în reperele ei biografice, a înfățișat-o cu rigoare analitică George Macovescu. Distinsul scriitor avea dreptate — asemenea substanțiale reamemorări, aducînd spectatori de toate vîrstele, trebuie să numească limpede, în date, moștenirea spirituală a scriitorului evocat.

Pentru cunoașterea acestei moșteniri spirituale, regizorul Adrian Lupu a insufletit, într-un spectacol-lectură, secvențe din cărțile lui Peltz: „Calea Văcărești”, „Foc în hanul cu tei”, „Moartea tinerețelor”. Nu știm autorul inspirației colaj: am aplaudat în schimb o serioasă desfășurare spectaculară, în austere cadre plastice, reconstituind atmosfera vieții din ghetou, din familia umilă, atmosfera străzii bîntuite de huliganii. Actorii au marcat cu finețe documentară drama vechii uliți evreiești, vibrația omenească și cea artistică conjugîndu-se tulburător. Ei au fost Tricy Abramovici, Bebe Bercovici, Lucia Maier, Nicolae Călugărița, Rudy Rosenfeld, Dorina Păunescu, Mihai Cibu, Ioana Crăciun — autorii unui spectacol „de grup”, în cea mai autentică accepțiune a termenului.

Maestrului Aurel Giroveanu i-am fost, apoi, recunoscători pentru virtuozitatea compozițională și interpretativă în evocarea melosului vremii. Singur sau împreună cu Tricy Abramovici și Bebe Bercovici, Aurel Giroveanu ne-a condus pe un itinerar sentimental — București de altădată. În melodiile de album am găsit argumente pentru ilustrarea, în imaginație, a multor pagini scrise de un autentic iubitor al cetății lui Bucur, Isac Peltz.

Se apropie centenarul nașterii a doi mari scriitori: Vasile Voiculescu și Liviu Rebreanu. Se împlinesc și 90 de ani de la nașterea lui Camil Petrescu. Teatrele noastre pot transforma data din calendar în sărbătoare artistică. Este gândul care m-a stăpînit plecînd de la excepționala „seară omagială”.

Ionuț NICULESCU

telex-„teatrul”- telex-„teatrul”-

Teatrul de Comedie a început repetițiile cu piesa lui Dario Fo Avea două pistoale cu ochi albi și negri. Regia o semnează Grigore Gonța, iar scenografia, Ion Popescu-Udrisite. Alături de Silviu Stănculescu, interpretul rolului principal, în distribuție mai fi-

gurează Aurel Giurumia, Ștefan Tapalagă, Dumitru Rucăreanu, Virginia Mircea și Gabriela Popescu. Repertoriul teatrului mai prevede premierele pieselor Slugă la doi stăpîni de Carlo Goldoni și Omul cu mîrtoaga de G. Ciprian. ● Holul Teatrului de Come-

die a găzduit expoziția de pictură a lui Mircea Sep-tilici, „Popasuri și trandafiri”. ● D-ale carnavalului de I. L. Caragiale este recenta premieră a Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani. Regia o semnează Adrian Lupu, iar scenografia, Radu Corciova. ●